

Ημερίδα πρεσβυτερών και μητέρων κληρικών στα Κύμينا

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

Στο πλαίσιο των ΚΕ΄ Παυλείων, την Δευτέρα 3 Ιουνίου το πρωί πραγματοποιήθηκε στον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Κυμίνων, η καθιερωμένη ημερίδα για τις πρεσβυτέρες και τις μητέρες των κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας, που φέτος είχε τον τίτλο «Διακόνισσες της Εκκλησίας».

Το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Όρθρο, στην Θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο λόγο.

Μετά την Θεία Λειτουργία ακολούθησαν οι εργασίες της ημερίδος κατά την οποία μίλησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων, η οικο-νομολόγος και συγγραφέας κ. Σταματία Πάπιστα-Καραγεωργίου η οποία ανέπτυξε το θέμα : «Ανδρεία γυναίκα», η Πρεσβυτέρα κ. Νικολέτα Αιγίδου, η οποία ανέπτυξε το θέμα

«Η συνοδοιπορία της πρεσβυτέρας με τον λειτουργό του Υψίστου» καθώς και ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Νεκτάριος Λασκαρίδης.

Ο Σεβασμιώτατος στο τέλος απένειμε τα αναμνηστικά των ΚΕ΄ Παυλείων στους ομιλητές και στον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Πρωτοπρεσβύτερο π. Χρήστο Αιγίδα, τον οποίο και ευχαρίστησε για την φιλοξενία.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Νεκτάριος Σαββίδης.

Μετά το πέρας της ημερίδας προσεφέρθη γεύμα.

Δείτε φωτογραφίες [εδώ](#)

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία :

«Καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπέισθησαν καί προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καί τῷ Σίλα, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πλῆθος πολύ καί γυναῖ-κες τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι».

Τήν ἄφιξη καί τό κή-ρυγ-μα τοῦ ἀποστόλου Παύ-λου στή Θεσσαλο-νίκη μᾶς περιέγραψε τό σημερινό ἀνάγνωσμα ἀπό τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων.

Ὁ Παῦλος ἔφθασε στήν πόλη ἀπό τούς Φιλίππους, καί κήρυξε κατά τή συνή-θειά του ἐπί τρία Σάββατα στήν ἑβραϊκή συναγωγή, ἔρμη-νεύ-οντας τίς Γραφές, πού προανήγ-γειλαν τή γέννηση, τά πάθη καί τήν ἀνά-σταση τοῦ Χριστοῦ.

Καί ἐνῶ, ὅπως σημειώνει ὁ εὐαγ-γελιστής Λουκᾶς, ἀπό τούς Ἰου-δαί-ους πού ἄκουσαν τό κήρυγμά του κάποιοι μόνο πί-στευσαν καί τόν ἀκολούθησαν, ἀπό τούς προ-ση-λύτους Ἕλληνες πί-στευσε «πλῆ-θος πολύ» καί ἀκό-μη μέγá-λος ἀριθμός γυναι-κῶν ἀπό τήν ἀνώτερη τάξη.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποία ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἀνα---φέρεται ξεχωριστά στίς γυναῖ-κες πού ἀκοῦν τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί πιστεύουν στόν Χριστό. Ἄν διαβάσει κανεῖς τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων θά τίς συναντήσῃ πολλές φορές. Στούς Φιλίππους ἡ πρώτη πού πίστευσε ἦταν ἡ πορφυροπῶλις Λυδία, στήν Ἀθήνα ἡ Δάμαρις, στή Θεσσαλο-νί-κη καί στή Βέροια πολλές «τῶν πρώ-των» καί «τῶν εὐσχημόνων» γυ-ναικῶν.

Καί εἶναι πράγματι ἐντυπωσιακή ἡ ἰδιαίτερη ἀναφορά στίς γυναῖκες πού πιστεύουν στό κήρυγμα τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύ-λου, στίς γυναῖκες πού συνεχίζουν τήν παράδοση τῶν πιστῶν μαθη-τριῶν τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖες τόν ἀκο-λούθησαν στά τρία χρόνια τῆς ἐπι-γείου ζωῆς του, ὅπου καί ἄν πή-γαινε καί δέν τόν ἐγκατέλειψαν οὔτε καί στήν ὥρα τῆς ὀδύνης τοῦ Σταυροῦ, οὔτε ἀκόμη καί ὅταν ἔκειτο νεκρός καί ἄπνους στόν τά-φο τοῦ Ἰωσήφ.

Καί εἶναι ἐντυπωσιακό, γιατί οἱ γυ-ναῖκες τήν ἐποχή ἐκείνη δέν εἶ-χαν τή θέση πού ἔχουν σήμερα. Ἡ δράση τους περιοριζόταν στό σπίτι καί ἡ παρουσία τους στή δημόσια ζωή ἦταν ἀνύπαρκτη καί συχνά κατακριτέα. Γι' αὐτό καί ἀξίζουν ἰδι-αίτερης μνείας αὐτές οἱ γυναῖ-κες πού τολμοῦν καί ὑπερβαίνουν τά στερεότυπα τῆς ἐποχῆς τους, πού ἔχουν τό θάρρος καί τό ψυ-χικό σθένος νά ἀποφασίζουν γιά τή ζωή τους, νά ἀποφασίζουν νά πι-στεύσουν σέ κάτι τό ὁποῖο εἶ-ναι ξένο καί ἄγνωστο στήν κοι-νωνία μέσα στήν ὁποία ζοῦν.

«Οἱ γυναῖκες ἔχουν ἕναν δικό τους τρόπο νά πιστεύουν», γράφει ὁ ἅ-γιος Λουκᾶς,

ἀρχιεπίσκοπος Συμ-φε-ρου-πόλεως. «Εἶναι πῶς εὐαί-σθη-τες καί πιστεύουν μέ τήν καρ-διά, σέ ἀντίθεση μέ τούς ἄνδρες πού πιστεύουν μέ τό μυαλό. Καί μέ τήν καρδιά προσεγγίζεται τό πῶς ση--μα-ντικό, αὐτό τό ὁποῖο δέν μπο-ρεῖ νά κατανοήσει τό μυαλό. Ἡ καρ-διά», συνεχίζει ὁ ἅγιος, εἶ-ναι τό ὄρ-γανο τῆς ἀνωτάτης γνώ-σεώς μας καί τῆς ἐπικοινωνίας μας μέ τόν Θεό, καί ἡ γυναικεία καρδιά σέ πο-λύ μεγάλο βαθμό κα-τέχει αὐτή τήν ἰκανότητα».

Γι' αὐτό καί ὄχι μόνο ὁ Χρι-στός ἐμπιστεύθηκε τίς γυναι-κες μαθή-τριές του καί ἐμφα-νίσθηκε πρῶτα σέ αὐτές μετά τήν Ἀνάστα-σή του καί ὕστερα στούς ἀποστό-λους, ἀλ-λά καί ὁ ἀπό-στο-λος Παῦλος δίδει ἰδιαίτερη σημα-σία στίς γυναῖκες πού πιστεύουν στό κήρυγμά του καί κάποιες ἀπό αὐτές γίνονται συνεργοί στό ἔργο του, καί τίς μνημονεύει μέ πολλή ἀγάπη στίς ἐπιστολές του.

Ἀλλά καί οἱ γυναῖκες πιστεύουν στόν Χριστό, γιατί βρίσκουν στό κή-ρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τήν πραγ-ματική τους θέση. Βγαίνουν ἀπό τό περιθώριο στό ὁποῖο τίς κρα-τοῦσαν ἀποκλει-σμέ-νες οἱ νό-μοι καί ἡ κοινωνία τῆς ἐποχῆς τους, ἀπολαμβάνουν ἰσό-τιμη θέση μέ τούς ἄνδρες, ἐφό-σον, ὅπως δια-κηρύσσει ὁ ἀπό-στο-λος Παῦλος «οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆ-λυ ... πάντες γάρ ἡμεῖς ἔν ἐσμέν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καί ἔχουν τή δυ-νατότητα νά δραστηριο-ποιοῦ-νται καί νά προσ-φέρουν στό ἔργο τῆς Ἐκ-κλη-σίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ προσέλκυση τῶν γυναικῶν στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί στόν λόγο τῶν ἀποστόλων δέν εἶναι ὅμως σημαντική μόνο γιά τίς γυναῖκες, εἶναι σημαντική καί γιά τή διάδοση τοῦ εὐαγγελίου, γιατί οἱ γυναῖκες καί ἡ πίστη τους δροῦν δια-φορετικά, δροῦν πολλα-πλα-σια-στι-κά μέσα στήν οἰκογένεια καί στήν κοινωνία, ὅπου μέ τόν δικό τους πειστικό τρόπο μποροῦν νά μεταδώσουν εὐκολότερα τό εὐ-αγγέλιο καί τήν πίστη στόν Χριστό.

Καί αὐτό τόν ρόλο τους ἀναγνω-ρί-ζοντας καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀλλά καί ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, δέν παραλείπουν νά ἀναφέρονται στίς γυναῖκες πού πιστεύουν στό κή-ρυγμα καί ἀκολουθοῦν τόν πρω----τοκορυφαῖο ἀπόστολο. Τίς ἀναφέρουν ὅμως καί γιά ἕναν ἀκό--μη λόγο: Γιατί αὐτές οἱ γυ-ναῖ-κες, οἱ ὁποῖες ὑπερβαίνοντας τούς κανόνες καί τίς δεσμεύσεις τῆς ἐπο-χῆς τους πίστευσαν στόν Χρι-στό, ἀποτελοῦν πρότυπο γιά τίς γυ-ναῖκες κάθε ἐποχῆς, γιατί κάθε ἐποχή, καί ἰδιαίτερος ἡ σημερινή, χρειάζεται γυναῖκες πού διαθέ-τουν πίστη θαρραλέα καί τολμη-ρή, ἀλλά καί γιατί καί ἡ Ἐκκλησία μας τίς χρειάζεται καί σήμερα γιά νά συνεχίσει τό ἔργο της, τό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ καί τῆς σωτη-ρίας τῶν ἀνθρώπων. Καί εἶναι με-γάλη τιμή καί εὐλογία γιά ὅσες ἀκο-λουθοῦν τό παράδειγμά τους καί τίς μιμοῦνται στή ζωή τους.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ημερίδα :

Αποτελεῖ μεγάλη εύλογία για τήν Ἱερά Μητρόπολή μας τό γε-γονός ὅτι μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἐορτά-ζου-με τό ἀργυρό ἰωβηλαῖο τῶν Παυ-λειών, ἐορτάζουμε τά 25 χρόνια ἀπό τήν καθιέρωση αὐτοῦ τοῦ κύκλου ποικίλων ἐκδηλώ-σεων πού πραγματοποιοῦνται κά-θε Ἰούνιο στήν Ἱερά μας Μητρό-πολη καί εἶναι ἀφιερωμένες στή σεπτή καί ἀγία μορφή τοῦ πρω-τοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκ-κλησίας.

Σκοπός τῶν Παυλειών, ὅπως ἔχουμε πεῖ πολλές φορές, εἶναι νά τιμήσουμε τόν μέγα ἀπόστολο Παῦ-λο, πού ἦρθε μέχρις ἐδῶ, μέχρι τή Βέροια καί κήρυξε τό Εὐαγ-γέ-λιο τοῦ Χριστοῦ, ἐλευθερώνοντάς μας ἀπό τήν πλάνη τῶν εἰδώλων καί κάνοντάς μας διά τῆς πίστεως καί τοῦ ἀγίου βαπτίσματος μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, μέλη τῆς Ἐκκλησίας του.

Συγχρόνως ὅμως μᾶς δίδεται ἡ εύκαιρία νά προβάλλουμε μέσα ἀπό τίς διάφορες ἐκδηλώσεις καί ἀνάλογα μέ τό θέμα στό ὁποῖο κά-θε φορά ἐπικεντρώνουμε τήν προ-σοχή μας τή διδασκαλία τοῦ οὐρα-νοβάμονος ἀποστόλου Παύλου, πού εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρη καί δί-δει ἀπαντήσεις σέ ὅλα τά ζητή-ματα πού ἀπασχολοῦν τόν σύγ-χρο-νο ἄνθρωπο.

Γιά τά φετινά ΚΕ΄ Παύλεια ἐπιλέ-ξαμε ἕνα θέμα ἐξαιρετικά ἐνδια-φέ-ρ-ον. Καί αὐτό εἶναι «Ἡ διακο-νία τῆς Ἐκκλησίας». Στό πλαίσιο αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐντάσσεται καί τό θέμα τῆς σημερινῆς Ἡμερίδας τῶν πρεσβυτερῶν καί μητέρων κλη-ρικῶν μέ τήν ὁποία ἐγκαινιά-ζουμε, ὅπως πάντα σχεδόν, τή σει-ρά τῶν Ἡμερίδων τῶν φετινῶν Παυλειών.

Τό θέμα τῆς διακονίας τῆς Ἐκ-κλη-σίας ἔχει μία διττή σημασία. Ἄφενός σημαίνει τή διακονία μέ-σα στήν Ἐκκλησία καί ἀφετέρου τή διακονία πού προσφέρει ἡ Ἐκ-κλησία στόν κόσμο. Καί στίς δύο ὅμως περιπτώσεις ἡ διακονία εἶ-ναι τό βασικό ζητούμενο.

Ἡ ἔννοια τῆς διακονίας εἶναι σχεδόν ἄγνωστη στόν ἐκτός Χρι-στι-ανισμοῦ κόσμο. Γιατί ἡ δια-κονία εἶναι ἡ πρακτική ἐφαρμογή τῆς ἀγάπης καί τῆς ταπεινοφρο-σύνης, δύο ἀρετῶν πού δέν ὑπάρ-χουν καί δέν μποροῦν νά γίνουν κατανοητές στόν ἄνθρωπο πού δια-κατέχεται ἀπό ἐγωισμό, πού ἐμμένει στή διεκδίκηση τοῦ δικοῦ τουτ συμφέροντος, πού ἐπιδιώκει ὅ,τι εἶναι καλό ἀποκλειστικά γιά τόν ἴδιο, ἄρα δέν ὑφίσταται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας.

Βεβαίως, διάκονοι τῆς Ἐκκλη-σίας εἶναι πρωτίστως οἱ κληρικοί. Σεῖς ὅμως, οἱ πρεσβυτέρους καί οἱ μητέρες τῶν κληρικῶν μας, εἴσθε ἀπό τή θέση σας καί τή

σχέση σας με τους κληρικούς οι πιο στενοί συνεργάτες τους, έφ' όσον με τό έργο και με τή δράση σας, με τή στάση σας και τή συμπεριφορά σας στηρίζεται τούς ιερείς συζύγους σας ή τούς ιερείς παιδιά σας, και βαστάζετε και σεΐς με τόν τρόπο αυτό ένα μέρος του βάρους τής έκκλησιαστικής της διακονίας, συμβάλλοντας στο έργο τής Έκκλησίας ως διακόνισσες.

Στή διακονία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας υπήρχαν πάντοτε γυναΐκες συνεργάτιδες. Δέν τίς γνωρίζου-με όλες, μερικές όμως παρέμειναν φωτεινά παραδείγματα διακονίας στή ζωή τής Έκκλησίας, καθώς τά όνόματά τους μνημονεύονται στίς Πράξεις τών Άποστόλων και στίς έπιστολές τους. Δορκάς, Πρίσκιλλα, Μαρία, Τρύφαινα, Τρυφώσα, Ίουλία, Φοΐβη είναι κάποιες από τίς διακόνισσες τής πρώτης χριστιανικής Έκκλησίας.

Τό έργο τους δέν διαφημίσθηκε ποτέ, ούτε ποτέ μάθαμε τί ακριβώς έκαναν και πώς βοηθούσαν τούς αποστόλους. Η αναφορά τους όμως στίς Πράξεις τών αποστόλων και στίς έπιστολές του αποστόλου Παύλου, ό όποιος συχνά έκφράζει τήν αγάπη του και τήν εύγνωμοσύνη του προς αυτές, αποδεικνύει τή σημασία πού είχε ή προσφορά τους στο έργο τής νεοσύστατης Έκκλησίας, μιά προσφορά πού ήταν προσφορά άνιδιοτελής και δέν είχε σκοπό τήν προβολή τών ιδίων αλλά τή δόξα του Θεού.

Η συμβολή όμως τών γυναικών στο έργο τής Έκκλησίας δέν σταμάτησε σ' αυτές τίς αγίες γυναΐκες, ούτε περιορίσθηκε στήν έποχή πού ήταν σε χρήση ό θεσμός τής διακονΐσης, ό όποιος έχει άτονΐσει στίς ήμέρες μας.

Η Έκκλησία του Χριστού στηριζόταν και στηρίζεται πάντοτε στίς γυναΐκες. Μπορεί οι γυναΐκες νά έχουν ένα διαφορετικό ρόλο και μιά διαφορετική αποστολή μέσα στήν Έκκλησία από τούς άνδρες, γιατί είναι διαφορετική ή φύση και ή ιδιοσυγκρασία τους, είναι όμως πάντοτε παρούσες και απαραίτητες στή διακονία τής Έκκλησίας ακριβώς χάρη στήν ιδιαιτερότητα αυτή τής φύσεως και τής προσωπικότητός τους.

Και ή ιδιαιτερότητα αυτή τής γυναικείας φύσεως έχει τρία χαρακτηριστικά γνωρίσματα: τό ένα είναι ή αγάπη, τό δεύτερο ή εύαισθησία και τό τρίτο ή ύπομονή.

Διακονία, όπως ήδη είπα, χωρίς αγάπη δέν μπορεί ούτε νά νοηθεί ούτε νά υπάρξει, γιατί ή αγάπη είναι ή πεμπτουσία και ή κινητήριος δύναμη τής διακονίας. Διακονώ σημαίνει θέτω τόν έαυτό μου στήν ύπηρεσία του άλλου, χωρίς νά υπολογίζω τίποτε άλλο παρά μόνο τό όφελος και τό συμφέρον του διακονουμένου. Διακονώ σημαίνει θέτω τόν έαυτό μου σε δεύτερη μοίρα

προκειμένου να βοηθήσω τον αδελφό μου. Διακονώ σημαίνει σπεύδω να προσφέρω τη βοήθειά μου στον πλησίον μου που την έχει ανάγκη, χωρίς να υπολογίζω τί μου κοστίζει αυτό. Διακονία σημαίνει είμαι διαθέσιμος πάντοτε να προσφέρω στον Χριστό, στην Εκκλησία, στους αδελφούς του Χριστού.

Η έλλειψη αγάπης κάνει τον άνθρωπο αδιάφορο για τον αδελφό του και ασυγκίνητο για τις ανάγκες του. Η έλλειψη αγάπης δεν μπορεί να επιτρέψει τον άνθρωπο να ασχοληθεί με κάτι που δεν τον αφορά. Τον κάνει ψυχρό, κλειστό στον έαυτό του, αφοσιωμένο αποκλειστικά στα θέματα που τον απασχολούν.

Αντίθετα ο άνθρωπος που έχει αγάπη εύκολα και δαπανά και δαπανάται για τον αδελφό του, και καθίσταται με τον τρόπο αυτό «σκεῦ-ος εὐχρηστον εἰς διακονίαν», διάκονος ἀληθινός του Χριστού ο οποίος «οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν».

Τό δεύτερο χαρακτηριστικό της γυναικείας φύσεως που, όπως είπα, συμβάλλει στη διακονία της μέσα στην Εκκλησία, είναι η ευαισθησία.

Ο Θεός τη χάρισε σε σας τις γυναίκες, για να ανταποκρινεσθε στην αποστολή σας ως σύζυγοι και κυρίως ως μητέρες. Αλλά αυτή ακριβώς η ευαισθησία είναι πολύτιμη και για τό έργο της Εκκλησίας. Γιατί έσεεις, οι γυναίκες, μπορείτε να αντιληφθείτε με μεγαλύτερη ευκολία ποιός έχει πρόβλημα και ποιός έχει ανάγκη, και έχετε τον τρόπο να τον πλησιάσετε διακριτικά και με έχεμύθεια για να τον βοηθήσετε χωρίς να θίξετε, χωρίς να πληγώσετε, χωρίς να φέρετε σε άμηχανία ή σε δύσκολη θέση αυτόν που έχει ανάγκη βοήθειας ή συμπαράστασης. Γιατί η διακονία χρειάζεται τέχνη, χρειάζεται διακριτική συμπεριφορά, χρειάζεται να μπορεί κανείς να ανιχνεύει και να διαισθάνεται την ανάγκη του αδελφού του και να σπεύδει σε βοήθειά του χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς θόρυβο.

Και αυτό μπορείτε να τό κάνετε έσεεις οι γυναίκες καλύτερα από κάθε άλλον μέσα στην Εκκλησία. Και πολύ περισσότερο μπορείτε να τό κάνετε έσεεις οι πρεσβυτέρες ή οι μητέρες των κληρικών μας, οι οποίες με την ιδιότητά σας αυτή βρίσκεσθε ήδη μέσα στο έργο της Εκκλησίας.

Γνωρίζετε τους ανθρώπους και τις ανάγκες τους. Γνωρίζετε τά μέσα που διαθέτει ή μπορεί να διαθέσει η Εκκλησία. Με την αγάπη και την ευαισθησία σας μπορείτε να ανακαλύψετε νέους τρόπους και νέους δρόμους διακονίας των ανθρώπων μέσα στην Εκκλησία, στηρίζοντας με τον τρόπο αυτό και τη διακονία των ιερέων συζύγων σας ή των ιερέων παιδιών σας.

Διότι για σας, τις πρεσβυτέρες αλλά και τις μητέρες των κληρικών μας, η διακονία είναι διπλή: είναι πρώτον η βοήθεια και η συμπάρασταση που

προσ-φέρετε στους ιε-ρεΐς μας οί όποίοι τήν ἔχουν ανά-γκη.

Ἡ βοήθεια καί ἡ συμπαράσταση αὐ-τή γιά νά ἔχει νόημα καί οὐσία προϋποθέτει τήν κατανόηση καί ἀποδοχή τοῦ ρόλου τῆς δικῆς σας διακονίας δίπλα στους ἱερεΐς μας, πού εἶναι βοήθεια καί συμπα-ρά-σταση ὄχι μόνο στήν οἰκογενειακή σας ζωή ἀλλά καί στήν ἱερατική του ζωή, στή λειτουργική καί τήν ἑνοριακή. Γιατί ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἕνας σταυρός, εἶναι ἕνας ζυγός πού μπορεῖ νά εἶναι χρηστός, ἀλλά χρειάζεται προσπά-θεια καί κόπο γιά νά ἀντέξει κανείς καί νά προ-χωρήσει μαζί του στή ζωή καλ-λιεργῶντας τό γεώργιο πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός.

Καί γι' αὐ-τό οἱ ἱερεΐς χρειά-ζονται καί τή δική σας βοήθεια καί συμ-παράσταση στό ἔργο πού ἐκεῖνοι ἐπι-τελοῦν καί στίς δυσκολίες πού καί ἐκεῖνοι ἀντιμετωπίζουν.

Συγχρόνως ὅμως ἡ διακονία σας εἶναι καί διακονίας ἀγάπης πρός τούς ἄνθρωπους, συμμετοχῆς στά ἔργα τῆς φιλανθρωπίας καί τῆς φιλαλ-ληλίας, στηρίξεως τῶν ἀν-θρώπων τῆς ἑνορίας πού προσ-βλέ-πουν στήν πρεσβυτέρα καί στή βοή-θειά της.

Τό τρίτο χαρακτηριστικό εἶναι, ὅπως εἶπα, ἡ ὑπομονή. Ἡ γυναι-κεία φύση, καθώς εἶναι προορι-σμέ-νη ἀπό τόν Θεό γιά νά ἀναλά-βει τόν ρόλο τῆς μητέρας καί νά ἀναθρέψει καί νά παιδαγωγήσει τά παιδιά της, εἶναι προικισμένη μέ περισσότερη ὑπομονή. Ἄλλω-στε καί ἡ εὐαισθησία τῆς γυναίκας τή διευκολύνει νά ἔχει περισσό-τε-ρη ὑπομονή, ἡ ὁποία εἶναι κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο τό στοιχεῖο πού πρέπει νά χαρακτηρίζει κάθε διάκονο τοῦ Χριστοῦ. «Ἄλλ' ἐν πα-ν-τί συνιστῶντες ἑαυτούς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπο-μονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενο-χω-ρίαις, ἐν πληγαῖς», γράφει πρός τούς Κορινθίους.

Καί τό γράφει, γιατί ἡ ὑπομονή εἶναι ἀναγκαία γιά νά ἀντιμετω-πί-ζει τίς δυσκολίες πού εἶναι ἀναμε-νό-μενες στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας ἐπι-διώκει μέ αὐτόν τόν τρόπο νά ἀνακόψει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἐμ-ποδίσει τή σωτηρία τῶν ἀνθρώ-πων. Προσπαθεῖ ἐπίσης μέ κάθε τρόπο καί μέσο νά κάνει ὅσους ἀγωνίζονται γιά νά ζήσουν σύμ-φωνα μέ τό θέλημα καί τίς ἐντο-λές τοῦ Θεοῦ νά ἀπογοη-τευ-θοῦν ἀπό τίς δυσκολίες καί τά ἐμπό-δια καί νά τό ἐγκαταλείψουν. Γι' αὐτό καί χρειάζεται ὑπομονή καί καρτερία γιά νά δείξουν, ὅσοι διακονοῦν στήν Ἐκκλησία, καί τή σταθερότητα τους στό ἔργο τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί τήν ἐμπιστοσύνη τους στήν ἀγάπη του, ὥστε νά ἀντα--πεξέλθουν μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ στίς ἀντιξοότητες καί τούς πει-ρα-σμούς.

Μέ τήν ὑπομονή, ἄλλωστε, δεί-χνουν στους ἀνθρώπους πού πα-ρα-κολουθοῦν τό ἔργο καί τή ζωή τους ὅτι εἶναι πράγματι διάκονοι τοῦ Χριστοῦ. Διότι, ἐάν ἀντί νά ὑπομένουμε, ἀγανακτοῦμε, ὀργι-ζό-μεθα, ἀπογοητευόμεθα καί κα-τη--γο--ροῦμε ὅσους ἀποτελοῦν ἴσως αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀν-τι-μετωπίζουμε, ἢ ἐάν

έγκαταλείπου-με τήν προσπάθειά μας, τότε δέν δια--φέρουμε από τούς ανθρώπους πού εἶναι μακριά από τόν Θεό, πού δέν πιστεύουν στή θεία του Πρό-νοια καί γιά τούς ὁποίους ἡ ὑπο-μονή ἀποτελεῖ μία ἄγνωστη λέξη καί μία ἄγνωστη ἀρετή.

Μέ τήν ὑπομονή τό ἔργο τῆς δια-κονίας προχωρεῖ πάντοτε εὐχερέ-στερα μέ τή χάρη καί τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί δίδει καρπούς πολ-λούς πρός ὄφελος καί σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας καί πρός δόξαν Θεοῦ.

Στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἡ πα-ρουσία σας, ἀγαπητές πρε-σ--βυ-τέρες καί μητέρες τῶν κληρικῶν μας, ἡ παρουσία σας καί ἡ συμ-βολή σας εἶναι πολύ σημαντική. Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία, ὡς Παύλεια Ἐκκλησία, βασίζεται σέ σᾶς καί στό ἔργο πού προσφέρετε, τό ὁ-ποῖο εὐχομαι νά συνεχίζετε μέ με-γαλύτερο ζῆλο καί ἀγάπη, γιά νά κερδίσετε καί σεῖς τόν ἔπαινο τοῦ Θεοῦ, ὅπως καί οἱ ἐκλεκτές συ-νεργάτιδες τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀπο-στόλου Παύλου.

Στή σημερινή Ἡμερίδα ἔχουμε τή χαρά καί τήν τιμή νά ἔχουμε δύο ἐκλεκτές ὁμιλήτριες, τίς ὁποῖες θά ἀκούσουμε στή συνέχεια: τήν οἰ-κο-νομολόγο καί συγγραφέα κυρία Σταματία Καραγεωργίου-Πάπιστα, πού θά μᾶς ἀναπτύξει τό θέμα: «Ἀνδρεία γυναίκα», καί τήν πρε-σβυτέρα Νικολέττα Αἰγίδου, ἡ ὁποία θά μᾶς μιλήσει μέ θέμα: «Ἡ συνοδοιπορία τῆς πρεσβυτέρας μέ τόν λειτουργό τοῦ Ἵψίστου».

Τίς εὐχαριστῶ καί τίς δύο θερμά πού καί μέ αὐτό τόν τρόπο διακο-νοῦν στήν Ἐκκλησία. Καί εὐχα-ριστῶ ἀκόμη τόν π. Χρῆστο ἀλλά καί τήν πρεσβυτέρα, πού θά ἀκού-σουμε σέ λίγο, γιά τή φιλοξενία τῆς Ἡμερίδος σήμερα ἐδῶ, στήν ἐνο-ρία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Κυ-μίνων.